

## Wat voorafging

Zondag 8 januari 2023. De groep Wakkere Burgers uit Maasmechelen organiseert een stiltewandeling langs de Maas. Zwijgend en ingetogen volgt de groep de oever met als motto: 'joie de vivre!' Een regenbui spoelt alle zorgen weg. Op een bepaald punt worden er keien in de rivier gegooid, beladen met alle goede intenties voor deze wereld, meegedragen door het water, dan verdampmt en terug aan de aarde toevertrouwd. Een eeuwige cirkel van liefde en energie. Ook keien beladen met onze zorgen en beslommeringen, voor altijd weggespoeld door het Maaswater. Aan de overzijde van de Maas doet een Nederlandse groep hetzelfde ...

Onderweg flitst ineens een idee door mijn hoofd. Onderweg. De weg. El camino ... Een pelgrimstocht naar Compostela? Het idee is allesbehalve nieuw, reeds jaren koester ik het verlangen ooit deze tocht te maken, maar omwille van mijn werk als huisarts-homeopaat en mijn engagement bij verschillende organisaties heb ik altijd de boot afgehouden. Nu komt het plots terug in alle helderheid opzetten. Ik heb het laatste jaar geleerd dat zulke ingevingen geen toeval zijn maar sterke signalen die me 'op weg' zetten naar mijn doel.

Op de terugweg breekt de zon door.

In maart word ik 70. Ik weet dat dit een keerpunt is in mijn leven. Dat dit het moment is om nieuwe wegen te gaan. Het activisme achter me te laten en werk te maken van zelfontplooiing. Mijn spiritueel pad te volgen. Daarvoor ben ik tenslotte hier op deze wereld, toch? En er is geen betere kans om je weg te vinden dan de camino. Wekenlang, maandenlang onderweg, alleen met jezelf ...

## Vorbereidingen

19 maart. De voorbereidingen zijn begonnen. Gisteren gidsjes aangekregen, vandaag mijn stempelboekje. Ben de route aan het uitstippelen. Straks naar de bib voor bijkomende lectuur.

6 april. D-day nadert met rasse schreden. Volgende week woensdag, 12 april, geef ik om 8 uur het startschot. Nog slechts enkele dagen voor de laatste voorbereidingen, en om de losse eindjes hier thuis nog op te lossen. Hopelijk staat niets dat vertrek in de weg. Eergisteren heb ik helaas mijn rug bezeerd, maar het ziet er naar uit dat die zich snel herpakt.

Sinds gisteren is mijn uitrusting compleet. Reden genoeg dus om vandaag een ‘proefritje’ te maken.

Toen ik op 18 maart een testwandeling maakte, hier in Maasmechelen op Terhills, koos ik voor de zwaarste route: 11 kilometer, met drie uit de kluiten gewassen hellingen. Het was een heuse testrit: slagregen, rukwinden, zon, modder ... alles wat aprilse grillen in maart konden bieden. Mijn rugzak had ik doelbewust met bloemzakken overbelast tot 17 kg, gewoon om eens uit te testen wat het effect zou zijn. Nou moe, ik heb het geweten! Ik heb ooit vijf marathons gelopen, maar dit ‘wandelingetje’ van 11 km moest daar echt niet voor onderdoen! Te meer omdat mijn rugzak blijkbaar niet evenwichtig geladen was en me constant naar rechts trok. Ik was doodop. Toen ik de hellingen achter de rug had, dacht ik: ‘Nu is het grootste leed geleden’.

Niets was minder waar. Bij momenten zag ik het letterlijk niet zitten om de volgende 10 meter te gaan. De naft was op, ik raakte niet meer vooruit op het vlakke stuk rond het meertje. Ik was woest op diegenen die nagelaten hadden de nodige bankjes op het parcours te

voorzien. Uitgeput liet ik me in de kant van de weg vallen. Vreemd genoeg kon ik zelfs dan genieten van het uitzicht over het meertje, met de bomen op de achtergrond en een paar eendjes die vredig lagen te dobberen op het water. Geweldig! Puur op karakter ben ik toen tot aan de auto geraakt op de parking. Gelukkig had Elly thuis voor een paar pizza's gezorgd om me terug een beetje mens te maken ...

Vandaag had ik dus alle uitrusting bij mekaar en kon ik voor het eerst mijn rugzak laden zoals het echt zal zijn. Mijn onzalige herinnering van 18 maart indachtig was ik zeer selectief geweest bij het bijeenzoeken van mijn spullen. Stuk voor stuk had ik alles op een keukenweegschaal afgewogen. De shock kwam toen ik de som maakte van al die grammetjes: 17 kilo! Shit! Net zoveel als de vorige keer, toen ik gezworen had zeker nooit zoveel mee te nemen. De personenweegschaal bevestigde het verdict. Maar wat kan ik thuislaten? Alleen de rugzak en het elementaire kampeergerief wegen al bijna zes kilo. Eten en drinken voor enkele dagen (want ik wil niet zonder vallen als ik ergens klem kom te zitten): vier kilo. Wat dan met de luxeproducten? Mijn iPad (710 g) heb ik nodig voor mijn blog; het zonnepaneeltje met powerbank (548 g) is onmisbaar als ik niet wil dat mijn gsm (met levensnoodzakelijke gps-track) en iPad me in de steek laten in onherbergzame stukken, of als ik in mijn tentje slaap (wat ik zoveel mogelijk wil doen) en dus niet kan opladen. Het mini-kookvuurtje (109 g) en gasbusje (380 g) zijn me warm aanbevolen door ervaren trekkers. Regenjas en regenbroek (samen 840 g) zullen helaas quasi zeker onmisbaar zijn onderweg. Twee paar reservekousen, twee T-shirts, een polo met lange mouwen en een sweater lijken me ook geen overbodige luxe. Ik zie echt niet waar ik nog verder kan op besparen...

Daarom vatte ik vandaag met de moed der wanhoop mijn wandeltocht aan, met de volledige 17 kilo uitrusting. Tot mijn verbazing lukte het dit keer vrij vlot. Ik legde 18 kilometer af aan een gemiddeld tempo van rond de 5 kilometer per uur, quasi zonder rust-

momenten. Stappen ging vlot-en dat was een hele opluchting. Veel tijd voor nog een lange tocht zal ik wellicht niet meer hebben, maar de trip van vandaag bewijst dat langere tochten met deze belasting haalbaar zijn.

Aftellen dus naar 12 april!